

[Aage Frandsen.]

vel her er tale om en ny holdning fra det kommunistiske partis side. Jeg tænker på det, som hr. Freddy Madsen sagde i folketinget ved behandlingen af vores forslag, til folketingsbeslutning om, at udvalget skulle blive færdig med sit arbejde. Dér sagde hr. Freddy Madsen nemlig, efter at have opregnet en række punkter, som hr. Freddy Madsen mente måtte indgå i et forslag, og jeg citerer efter Folketingstidende 1973-74 (2. samling), sp. 7206:

„Men efter alt det, der er sagt, vil jeg bebude, at vi ved efterårssamlingens begyndelse vil fremsætte et forslag om ændringer i den omhandlede lov i overensstemmelse med nogle af de hovedretningslinjer, som jeg her har skitseret.“

Dér gik jeg altså ud fra, at det netop var hovedlinjer og retningslinjer, som vi stort set var enige om, fordi der netop var tale om nogenlunde de samme punkter, som ligger i vores forslag. Det var netop nogenlunde de samme punkter, som hr. Freddy Madsen opregnede dengang, og derfor havde jeg håbet på, at vi også på dette område ligesom på andre områder inden for arbejdsmarkedet kan finde en fællesnævner. Nu ser det altså ud til, at vi fortsat ønsker nogle afgørende ændringer i loven og ikke ønsker at overlade det på én gang til arbejdsmarkedets parter, mens vi ser, at man fra kommunistisk side nu ønsker at overlade det til arbejdsmarkedets parter, uden at vi er klar over, hvad det rent faktisk indebærer.

Men vi må altså konstatere, at der i folketinget er flertal for at bevare den nuværende ensidige forligsmandslov, og at der er flertal for i folketinget, at man skyder sig ind under, at udvalget, som arbejder med dette spørgsmål, ikke har afgivet sin betænkning, og vi må altså indstille os på, at sådan er folketingets flertal. Det har vi også godt villet konstatere, det er rart, at vi får synspunkterne helt klart fremsat, selv om vi måske havde forudannelser om det.

Kaare Frederiksen (KrF):

Jeg forstod på hr. Aage Frandsen, at han lagde særlig vægt på, hvad der måtte blive sagt fra de nye partiers side. Det kvitterer jeg for med tak, men jeg må desværre bedrøve med at tilføje, at kristeligt folkeparti

ikke kan medvirke til gennemførelse af noget af de to foreliggende lovforslag.

Det af hr. Aage Frandsen m. fl. fremsatte forslag til lov om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder indeholder en række ændringsforslag til den gældende lov om mægling m. v. i interessekonflikter mellem arbejdsmarkedets parter. Man kan diskutere, om disse ændringsforslag om udsættelse af konflikter, offentliggørelse, sammenkædning og afstemningsform er vidtgående eller ej. Det er i hvert fald forslag, der kan drøftes, revolutionerende er de jo ikke, men jeg mener ikke, de bør drøftes ved denne lejlighed, og begrundelsen er den samme, som er kommet frem i adskillige af ordførertalerne. Der er jo, som det er anført, nedsat et udvalg under arbejdsministeriet, og afslutningen af dettes arbejde må afventes.

Da udvalget blev nedsat i 1971, blev der udtrykkelig nævnt problemer som f. eks. udsættelse og sammenkædning, men jeg vil give hr. Aage Frandsen medhold så langt, at jeg synes, der er — og her slutter jeg mig til de øvrige ordførere — grund til at gå lidt i dybden med, hvorfor dette arbejde trækker så længe ud. En indlysende grund er jo, at det er meget, meget vanskelige problemer. Men jeg har også noteret mig, at der til dette udvalg er blevet overført et spørgsmål, som har gjort problemerne endnu mere udviklede, nemlig at man skulle vurdere, om det økonomisk-statistiske grundlag for overenskomstforhandlingerne nu også var tilstrækkelig godt. Og så er vi inde på områder, der gør problemerne langt, langt mere vanskelige. Derfor vil jeg da gerne stærkt støtte hr. Aage Frandsen og alle andre i et spørgsmål under udvalgsarbejdet til udvalget under arbejdsministeriet om, hvornår dette arbejde kan afsluttes. Der må jo være en tidsfrist af en eller anden art.

En enkelt ting i hr. Aage Frandsen m. fl.s forslag af realitetsindhold: det anføres, at man foreslår urafstemning, og at den gøres obligatorisk. De nuværende regler og den form, reglerne tidligere har haft, har været præget af et samarbejde mellem parterne og lovgivningsmagten, og det er også blevet anført herfra. Jeg tror ikke, det kan være rigtigt, når forslagsstillerne giver afkald på parternes medvirken, og jeg har bemærket mig netop om urafstemningen, at HK for